

тока бѣше нашата постѣпка: оставихме ги на произвола, оставихме ги между ноктитѣ на тирана, който най-немилостиво щеше да имъ отплати. Но можяхме ли да направимъ нѣщо за тѣхно облѣкчение? Благоразумно ле щѣше да бжде да прѣзрѣхме общия интересъ—гласътъ на отечеството?

Бѣхме се достатъчно отдалечили и бѣхме се прѣвалили надъ голата ратлина, когато неприятеля откри огънь съ единъ слѣдъ други залпове. Тѣ бѣха насочени повече къмъ отдѣлението на Ботева. Послѣдното сѣщо отговаряше съ грѣмъ. При приближаването ни до една корийка, наскоро отъ онова, нѣколко неприятелски залпа поздравиха и нашето отдѣление, отъ които паднаха двоица другари. Тѣхъ разбира се оставихме на произвола, а ний си продължавахме пѣтя, като осилихме хода си. Наближихме неприятеля на 50 - 60 крачки, усилихме огъня а, слѣдъ това съ извадени ятагани бързо се втурнахме прѣзъ корията въ атака, обаче неприятеля още побързо очисти. Намѣрихме само 4 души черкези. Разбира се, послѣднитѣ най-варварски насѣкохме.

По-нататѣкъ живѣ хванахме единъ ходжа, който се бѣ вцѣпилъ на мѣстото си. Разтършувахме го. Нѣмаше никакво оръжие. Прѣговорихъ на Войновски да го не убиваме, на което той се съгласи, а за да не сторятъ това момчетата, които идѣха отдирѣ, отстранихме го на 20 - 30 крачки на лѣво. Въ това врѣме гласа на Ботева процѣпи въздуха: »Насамъ, братя!« Отправихме се по онова направление и когато се събрахме, между насъ исправенъ до едно дърво съзрѣхме черкезинъ, облѣченъ съ бѣлгарски ямурлукъ. Единъ гласъ отъ комититѣ го запита: »кой си?« »Наши, спасения« отговори смутено. До като говорѣше това, Петъръ Симеоновъ му свѣтна единъ куршумъ въ гърдитѣ, слѣдъ което той лежеше мъртъвъ на земята. Намѣрихме въ него кама, револверъ и пѣленъ патрондашъ. Страхъ разбира се бѣше го смразилъ на мѣстото му, тъй, че никаква пакостъ не мо-